

HEGYALJA *TAVASZ*

20120.3. | 2020.6.

A VÖRÖSMARTI ÁLTALÁNOS ISKOLA DIÁKLAJKA

HEGYALJA *TAVASZ*

ÜNNEPELTÜNK...

Március 15.

Minden nemzetnek van saját ünnepe, amit a nép közösen egy napon vagy több napon át ünnepel. Ezek az ünnepek legtöbbször a nép múltjáról szólnak (szabadság, függetlenség, önállóság kivívása).

Nekünk, magyaroknak is van saját ünnepünk, mint a többi nemzetnek, államnak. Az egyik nagy ünnepünk március 15., amikor is az 1848-49-es forradalom és szabadságharcra emlékezünk. Ezen a napon az emberek kivonultak a térre Pesten, ahol Petőfi elszavalta a Nemzeti dal című versét. Kölcsey már korábban megírta a Himnuszt, amelyben Istenhez szól, Istenhez fohászkodik, hogy védje meg a magyar nemzetet. Széchenyi Istvánt, a „legnagyobb magyarnak” tartották, aki – többek között- megépíttette a Lánchidat.

Ezen a napon a magyarok összegyűlnek a tereken, szavalnak, énekelnek, elmondják a Himnuszt és a Szózatot. Minden magyar iskolában tanulnak a gyerekek a nemzeti ünnepekről, híres emberekről, megtanulják a Szózatot, a Himnuszt, és elmondják március 15-én.

A mi iskolánkban is ünnepeltünk, mivel mi magyar iskola vagyunk. Persze, az órákon is sokat tanulunk erről. Csoportokat alkottunk, és kérdésekre kellett válaszolni. Amelyik csapat előbb végzett, és pontos válaszokat adott, az lett a győztes. Én a Kossuth csapatban voltam és a 2. helyet értük el.

A műveltségi vetélkedő után várfoglaló akadályverseny következett. Itt gyorsnak és ügyesnek kellett lennünk. Nem volt könnyű a pálya, de megbirkóztunk vele. A győztes kitűzhetette zászlaját a fő toronyra, és ezután felhangzott a Szózat.

Az ovisok énekeltek, és a kisfiúk katonának öltöztek.

Ez egy szép nap volt a vörösmarti iskolában. Illik tudni a nemzetünk múltját, és hogy miért éppen március 15-én ünneplünk. Minden a történelmen alapszik, ha nem lenne fontos, nem is tartanánk. Legyünk büszkék a magyarokra, akik abban az időben éltek, mert mivel kiálltak a hazáért, a magyar nemzetért és a magyar szabadságért, azért élhetünk mi ma békében, és szabad nemzet, állam vagyunk.

Máté Izabell, 8. osztály

ÜNNEPELTÜNK...

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Egy fotó- egy emlék

Tavaly nyáron itthon voltak Németországból az unokatestvéreim. Dorian, aki velem egyidős (a képen mellettem áll), egy nagyon érdekes játékkal ismertetett meg.

A fekete-fehérmezős táblán a sakkot már jól ismertem, de a természetben egészen más szabályok szerint és más figurákkal játsszák. A bábukat nagyon egyszerűen helyettesítik simára csiszolt 20 cm-es fatéglákkal, amelyek a játékosok előtt vannak egyenként elhelyezve. Az ellenséges csapatok kb. 8-10 m távolságra állnak szemben egymással, közöttük a felezővonalon a király: a koronás téglatest. Mindenki kapott 2-2 henger alakú, 20 cm-es ütőpálcát, ezekkel kellett eltalálni a másik csapat bábuit. A királyt csak a bábuk után volt szabad kiütni.

Természetesen az öcsém és a lányok is szívesen csatlakoztak a játékhoz. Az ütőpálca, ha jó technikával dobtuk, a földön még hosszán ugrált egyenes irányban előre egyik végéről a másikra. Nagyokat neveltünk, amikor a bábút messzire elkerülte, de a jó célzót mindig elismeréssel jutalmaztuk. A szülők is érdeklődéssel figyelték ügyességi játékunkat. A következőkörben már apa és Dénes nagybátyám is velünk gyakorolta célba dobó tudományát.

Az ötödik játszma vége felé megkondult a bogrács oldala, benne a finom csirkepörkölt ebédre hívtott mindnyájunkat. Gyorsan kanalaztunk, a süteményt is sietve ettük, várt a sakk, az érdekes játék. A felnőttek kényelmes kávézgatását pedig már éppen nem volt türelmünk végigvárni, illetlenül meglógtunk.

Az udvaron újra felálltak a csapatok, és dobáltuk a pálcákat késő délutánig.

Kedves, szép emlékként maradt meg bennünk ez a nap. Ha egyszer megint leszünk elegenden a játékhoz, ismét sakkozunk a természetben.

KE, 5. oszály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Zavaros álmom matekdoli előtt

Volt egy álmom nagyon régen, még amikor valóban mentünk iskolába. Akkor csak harmadikos voltam, de még mindig úgy emlékszem rá, mint az ábécére. Az álomban csak Viktóriával meg egy öreg bácsival voltam kezdetben, aztán már többen jöttek. De mindenki angolul beszélt.

Amikor a Vikivel voltam az iskolában, még nagyon féltem a magasságtól. Viki kigondolta, hogy hogyan lehetne a félelmemen segíteni. Indultunk közben a tornaterembe, és ott láttam egy öreg bácsit egy hintaszékben. Az öreg bácsi tartott valami nyers tésztaféleséget, de nem szóltam semmit. Viki akkor azt mondta, hogy segíteni fog az, amit az ember tart. Odaindultam az öregemberhez és megszólalt: „Ez a kedvenc orvosságom!”. Visszanéztem Vikihez, de ő is mondta, hogy csak próbáljam meg. Lecsíptem egy darabot a nyers tésztaféleségből, és az álomban elájultam. Fölbredtem, hogy Viki bocsánatot kért tőlem, mert az igazán nyers tészta volt. Fölháborodtam, és ordibálni kezdtem: „Normális vagy!?! Az nyers tészta!! Nem képzeld el, hogy nyers tészta az segíteni fog?!?! Jaaaaaaaaaaj, Viki!”. Megint bocsánatot kért, és visszamentünk a szekrényekhez. Akkor már ott voltam varázslatos módon a lépcsőknél, és ott volt a többi osztálytársam. Azt állították, hogy építettek új emeleteket az iskolához, és hogy az osztályunk fönt lesz. Felnéztem, s mintha ezer emelet lenne. Remegtem álomban, hogy ennyi lépcsőn föl kell mennem. De már csodálatos módon fönt voltam, de nem ott, ahol gondoltam, hanem egy iskolai toronyban. Onnan jól áttam mindent, a rokonaim házat is. Sajnos haza kellett indulnom. Varázslatos módon, alacsonyabb helyen voltam, és a fiúk fociztak. Úgy látszik, tornaóra volt akkor. Egyszer csak azonban magas helyen voltam, de most

egy ablakban. Kezdett lemenni a nap, és az ablakba szorultam. Szerencsére jött Tamara és Viki, és lesegítettek az ablakból egy létrával.

Aztán fölbredtem. Még éjszaka volt, ezért visszafeküdtem. Valamiért még nagyon féltem, pedig szerencsére csak álmom volt az egész. Reggel szomorúan keltem, mert aznap tesztet írtunk matematikából.

Angyal Eszter, 5. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Volt egy álmom: újra az iskolában voltam...

Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy az iskolában voltam. Ez egy boldog, kedves nap volt számomra. Már hiányoztak a barátaim és persze a tanárok is.

Reggel korán keltem. Felöltöztem, fogat mostam és indultam a buszra. A Nikóval ültünk egymás mellett a buszon, de legszívesebben az egész csapattal ültem volna egy helyen.

Amikor az iskolába értünk, találkoztam a többi társammal is. A tanárok üdvözöltek bennünket. Mindenki a saját osztályába ment, ahol kézműves foglalkozásokon ügyeskedtünk. Minden osztálynak ki kellett találnia, mit készít. Az én osztályom agyagból formált szíveket, amelyeken a köszönöm szó szerepelt. Ez a szó azért volt ráírva, mert hálásak voltunk tanárainknak, hogy a nehéz idők alatt is türelmesek voltak velünk, és nekik szántuk a szíveket. Minden tanárnak jutott egy.

A tornaóránk kint volt az iskola mögötti pályán. Én a fiúkkal fociztam, a lányok pedig ugróköteleztek. Minden diák boldog volt, hogy szabadon játszhattunk kint a levegőn, egymás társaságában.

Senkisem akarta, hogy ez a csodálatos együttlét elmúljon. Nagyon örültünk egymásnak. A tanárokkal elmentünk fagyizni is, és bejártuk szinte egész Vörösmartot.

Ezen a napon rövidített órák voltak, és ezért egykor már hazamehettünk. Amikor jött értünk a busz, szomorúan hagytuk el iskolánkat. Kár, hogy ez mind csak egy álom volt.

Pinkert Anna, 5. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Igazi tél a falumban

Ez a kép Csúzán, egy téli napon készült. Idén sajnos nem volt nagy hó, és nem bírtunk kint szánkózni, hógolyózni, sem hóembert építeni. Ez a kép több mint kétéves.

Egy téli reggelen, amikor még nem lapátolták el a havat, elmentünk a testvéreimmel fényképezkedni, hógolyózni és szánkózni. Először a határ felé indultunk, mert messziről láttuk a csodaszép fehér tájat. A Szibill gondolta, hogy itt gyönyörű képeket lehet csinálni. Én voltam a lányok modellje, úgy pózoltam, ahogy ők beállítottak. Rengeteg kép készült. Mind a hárman csináltunk hóangyalt és azokat a pillanatok is megörökítettük. Útközben talákoztunk a barátaimmal, és elmentünk mind egy közös szánkózásra. A lányok húztak minket fel a dombra. Szerveztünk egy versenyt, hogy ki ér előbb le a domb aljára. Az Izabel volt az, aki figyelte, hogy ki ér le először. A Nikó és én győztünk, de sokszor volt olyan eset, hogy felborultunk. Sokat nevettünk ezen a napon. Mindenki számára szép, érdekes és felejthetetlen nap volt. Anyukám otthon forró teával és kakaóval várt minket. Megmutattuk neki a képeket, és a fiúkkal elmeséltük, hogy hányszor győztük le a többi csúzai gyereket a szánkózásban.

Nekem ez egy nagyon kedves kép, mert ezen a képen igazi téli hangulat van. Ebben az évben sem volt sok hó, ami elszomorít, de mindig visszaemlékszem erre a szép napra. Remélem, még sok szép ilyen emlék lesz a jövőben.

Máté Adám, 5. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Volt egy álmom: újra az iskolában voltam...

Ez az álom olyan volt, mintha valóság lett volna. Újra az iskolapadban ültem.

Mindenki örült, boldogan álltunk kint az utcán és kiabáltunk: VÉGE A RÉMÁLOMNAK! És már itt is volt az iskolabusz értünk, hogy elvihessen minket az iskolába.

A tanáraink kint vártak nagy örömmel, sorban állva az iskola előtt. Mintha életem első napja lett volna az iskolában! Becsöngettek, és mindenki sorakozott az osztályában. Olyan jó érzés volt újra az iskolapadban ülni! Már hallottuk is, hogy kopognak a cipők a folyosón, és jönnek a tanárok. Nagy zsibongás volt az osztályban, mindenki egyszerre akarta elmesélni, hogy élte meg az otthoni tanulást a virtuális osztályban, de mihelyt a tanár bácsi belépett az osztályba, csönd lett. Senki sem felejtette el az iskola szabályait. A tanár bácsi beszélt, mi pedig csöndben hallgattuk. Nem is gondoltam volna, hogy ennyire hiányzott az iskola. Újra tesztírás, felelés. Kicsöngettek, és újra tele volt a folyosó kiabálással, futkározással, veszekedéssel és az uzsonna illatával. Mindenki vonult le az étkezőbe, az Annuska néni is örült nekünk. A tornaterem be volt terítve virágokkal szebbnél szebb színekben.

Nagyon valóságosnak tűnt ez az álom, és szerintem azért, mert szerettem volna, hogy igaz legyen.

Böjtös Veronika, 5.osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Egy kedves emlék

Tavalyelőtt, júliusban elmentünk a tengerre, Kastel Gomilicára. Elérkezett a várva várt nap!

A kis húgommal annyira izgatottak voltunk, hogy aznap este alig tudtunk elaludni. Kora reggel anya ébresztett minket, már össze volt pakolva, csak fogtuk a kispárnánkat, és már indulhattunk is. Nagyon hosszúnak tűnt az utazás, alig vártuk, hogy odaérjünk. Végre megérkeztünk, a teraszról lehetett látni a tengert, szavakba sem lehet önteni mennyire csodás, mesés szép látvány volt. Kipakoltunk, mondtuk anyának és apának, hogy menjünk le a strandra fürödni. Nem volt zsúfolt a strand, nyugodt kis hely egy szép játszótérrel. Nagyon sokat fürödtünk, élveztük a tiszta levegőt, sokat játszottunk, nevettünk. A napok gyorsan teltek, este, amikor már nem volt olyan meleg, rengeteget sétáltunk. Megnéztünk sok csodás helyet, új és új élményekkel lettünk gazdagabbak. Hajókáztunk, ami számomra ismét egy fantasztikus élmény volt. Mindennap elmentünk úszni! Ez az egy hét nagyon gyorsan elrepült, de minden percét élveztem.

Csodálatos nyaralás volt, egy gyönyörű, felejthetetlen és kedves emlék számomra.

Miklendin Viktória, 5. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Volt egy álmom: újra az iskolában voltunk...

Miért is szeretünk mi emberek álmodni? Erre a kérdésre könnyű a válasz: álmainkban olyan világban járunk, amely csak a miénk. Ez azt jelenti, hogy megálmodunk egy olyan életet, világot, amelyben jól érezzük magunkat. Persze, vannak rémálmok, de legtöbbször mindenki szépet álmodik. Az álmokban megálmodunk egy történetet, és reggel tudjuk, hogy jó álom volt-e vagy rossz. Ha jót, szépet álmodunk, abból tudunk tanulni is. Tudjuk, mi nekünk a jó, és tudjuk követni az álmainkat. Elmesélem az én világot, amelyet szombat éjszaka álmodtam.

Egy keddi napon korán keltem, ugyanis elkezdődött az iskola. Igen, jól olvasod kedves olvasóm, újra elkezdődött az iskola! Reggel a buszmegállóban minden gyerek türelmetlenül várta a buszt. Szerettek volna minél előbb beérni az iskolába.

Az iskola összes tanára és diákja a folyósón állt. Az igazgató üdvözölt mindenkit, és az első órán csak beszélgettünk. A többi órán kaptunk egy kevés feladatot, de az óra nagyobb részében rengeteget beszélgettünk a tanárokkal, és csináltunk egy nagy plakátot. Festékekbe mártottuk a kezünket és egy lapra nyomtuk rá. Ez azt jelentette, hogy újra együtt vagyunk. Egy szép magyar verset is írtunk hozzá, amely a barátságról szólt. Ezen a napon a szakácsnők finom nutellás palacsintával várt minket. És ezen a napon mindenki boldog volt. Mivel eddig egész nap a házukban voltunk a járvány alatt, a tanárok elhatározták, hogy kint esszük meg a palacsintát, de előtte tornázunk egy jót a nagy focipályán.

Nemsokára jött is a busz értünk, de előtte az osztályfőnökünkkel imádkoztunk, hogy újra láthatjuk egymást, és a járvány alatt is dolgozó emberekért. Ezen a napon senki sem akart hazamenni az iskolából, annyira jól érezték magukat a társaságban. Kár, hogy csak egy álom volt, de tudom, hogy ennek a járványnak is egyszer vége lesz.

Máté Izabell, 8.osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Az első születésnapom

2007.02.20- án a nagyszüleimnél, a születésnapom alkalmából készült a fotó.

A nagymamámmal szerepelek rajta.

A nagymamáméknál laktunk, és reggel, amikor felkeltem, egy emeletes torta várt és egy 1-es számú gyertya is volt rajta. Nagy ünneplés volt. Összejött a közeli rokonság és ebédre malacpecsenyét sütöttek. Az ebéd után behozták a tortát, és elfújtam a gyertyát. Utána kaptam egy kisebb tortát, amit elém tettek, és azt én magam ettem meg. Vagyis csak jól összemorzsoltam, és persze meg is kóstoltam. Nagyon sok szép ajándékot kaptam.

Azért emlékezetes ez a kép, mert az első születésnapomat nagy családi körben ünnepeltük, és nagyon jól érezte magát mindenki.

Morak Leonárd, 7.osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Kirándulás a Plitvicei-tavakra

Még csak ötéves voltam, amikor a családnak és anya barátnője, Anikó meglátogattuk a Plitvicei-tavakat. Úton voltunk hazafelé Krk szigetéről, amikor apukám kitalálta, hogy itt álljunk meg, hisz csodaszép hely.

Jegyvásárlás után elindultunk, és már a bejáratnál tudtam, hogy ez nekem tetszeni fog. Sokat sétáltunk a kijelölt ösvényeken, és tényleg csodás látvány volt. Sok tavat láttunk és vízeséseket. Amikor a magasabb vízesések mellett álltunk, ránk is került víz, ami jólesett, mert azon a napon jó meleg volt. A vízesések minél magasabbról jöttek, annál hangosabbak voltak. Előfordult, hogy olyan hangosan zuhogtak, hogy alig hallottuk egymást. A víz mindenhol nagyon tiszta volt, még halakat is láttunk. Anyu még ivott is a vízből. A levegő is hihetetlen tiszta és friss volt, jó lenne, ha mindenhol ilyen lenne a levegő. Bizonyos helyeken a magas páratartalom miatt csúszósak voltak azok az aranyos fahidak, amelyeken átkeltünk. Sok sétálás után végre egy nagy tónál lehetett hajókázni, akkor kicsit legalább pihentünk is. A látvány a hajóról is káprázatos volt. Nagyon sok turistával találkoztunk, közkedvelt hely és látványosság. A szüleim mondták is, hogy itt tizenhat óra található. Olyan nagy az összterülete, hogy egy nap alatt nem is lehet bejárni rendesen. Sokan vannak, akik egész hétvégére jönnek ide, itt sátoroznak és a hétvége minden percét azzal töltik, hogy bejárják a Plitvicei-tavakat. Mi sajnos csak körülbelül nyolc órát töltöttünk itt el, de kisgyermekként ennyi bőven elég is volt.

A nap végére nagyon elfáradtunk, hiszen sokat sétáltunk. Glória el is aludt apu karjaiban. Mindezek ellenére egy fantasztikus élmény és látvány volt, amelyben részt vettünk. Nekem nagyon tetszett. Remélem, hamarosan elmehetek majd ismét, hogy átélhessem újra az élményeket. Biztosan felfedeznék újabb csodákat ezen a helyen, amelyeket kislányként esetleg nem vettem észre.

Fica Lili, 6. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Volt egy álmom: újra az iskolában voltam...

Két napja, amikor este lefeküdtem aludni, nem is gondoltam volna, milyen csodálatos álomban lesz részem. Azt álmodtam, hogy újra az iskolában voltam...

Sietve készülődtem, átnéztem a táskámat és elindultam a buszra. Alig vártam, hogy az iskolába érjek. Beléptem az iskola kapuján, a barátok és az osztálytársaim már vártak. Megöleltük egymást, és felmentünk a tanterembe. Az első óránk horvát volt. Már türelmetlenül vártam, hogy jöjjön a tanárnő. Amikor megláttam a tanárnőt, nagy öröm fogott el. Nagyon jó volt az első óra. Következő óránk volt a magyar. A Júlia tanárnő nagyon kedvesen elmagyarázta a helyesírási hibáimat. Következett a matekóra. Azon sokat ismételtünk, számoltunk. A szünetek meg nagy beszélgetéssel teltek, mindegyikünk az otthon töltött időről beszélt. A nap gyorsan múlt. Az órák végeztével, ahogy indultunk haza, felébredtem.

Az első érzés, amely elfogott, az a szomorúság volt. Másrészt meg örömet is éreztem, mert újra az iskolában voltam és mindenkivel találkoztam. Remélem, hogy mielőbb vége lesz annak, hogy nem mehetünk iskolába. Már nagyon várom a találkozást a tanárokkal, a diákokkal és az iskolámmal.

Farkas Melánia, 6. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Kész a Korona!

Elaludtam szombat este és elkezdtem álmodni.

Bemondták a hírekben, hogy elmúlt a koronavírus-járvány, és én rögtön futottam le a focipályára a barátaimmal.

Az álom úgy folytatódott, hogy hívtam anyám, hogy nézzem meg a híreket. Azt mondták be, hogy elmúlt a vírusveszély. Rögtön hívtam a barátaimat, és mondtam nekik, mehetünk a futballpályára. Nagyon jól játszottunk! Később eljött hozzám az Ádám, Iván és Richárd. Nálam folytattuk a játékot. Trambulinoztunk, fociztunk még egy keveset, majd bementünk a szobába és a PS4 –gyel játszottunk. A játék után elmentünk fagyizni a faluba. Én a tölcséres vaníliást, a barátaim pedig a pálcikás csokoládést szeretik. Amikor besötétedett, elbúcsúztunk egymástól és mindenki elment haza kialudni magát, mert holnap iskolába kell majd menni.

Reggel, mielőtt a buszra indultam volna, felhívott az osztályfőnököm, a Lisztovity tanár bácsi, és azt mondta, hogy választhatunk, hogy megyünk-e iskolába vagy folytatjuk otthonról a tanulást. Telefonáltam a barátaimnak, találkoztunk és megvitattuk, hogy mit válaszoljunk. Jó, hogy otthon vagyunk és a saját uraink vagyunk, de hiányzik is egy kicsit az iskola, az osztálytársak, a tanárok, a magyarárók, az uzsonna. Hosszas tanakodás után végül úgy döntöttünk, hogy megyünk iskolába.

Nagyon jó élmény volt, de amikor felébredtem, nagyon sajnáltam, hogy ez csak álom volt. Szeretném, hogy minél előbb beteljesüljön az álmom!

Mijatović Niko, 5. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Az orfúi aquaparkban

(egy kép- egy történet)

Az elmúlt nyáron, Magyarországon vendégeskedtem, a Reményi unokatestvéreimnél. Családjukkal együtt utazhattam Orfűre, a Mecsek nyugati oldalán található aquaparkba.

Már az utazás is igazi élmény volt. A város felől közeledve a hegyen keresztül gyönyörű és egyben izgalmas szerpentin vezetett a nagy Pécsi-tó déli részéhez, ahol az élményfürdőtől kissé távolabbra csendesebb körülmény, idillikus kis tavacska várta a pihenni vágyókat.

A tó sekélyebb részén bátran lubickolhattak a kisebb gyerekek, Melánia és Sanel is, de Naómi és én be-merészkedtünk a közepe felé, ahol nem ért már le a lábunk. A víz színén lebegve csodálatos nyugalom és csend vett körül bennünket. A ragyogó égbolton csak néhány báránnyelű úszkált, a víz tiszta tükre mélykéken csillogott. Körös-körül fűzek és hársfák üde koronája, a hegy zöld magaslatai őrizték az itt töltött idő minden pillanatának meghitt hangulatát. Valóban, „a természet lágy ölén” ringatóztunk. Az enyhe szellő susogása, a madarak halk csicsergése, a táj varázslatos szépsége egészen elbűvölő volt.

Később Beáta néni kihívott a partra, napoztunk, szárítkoztunk, és finom fagyaltot kaptunk. A fürdő mellett egy halastó is volt, ahol rengeteg vadkacsa úszkált. Némelyik olyan közel jött hozzánk, hogy a fagyitölcsérével etethettük. Erről készült a kép.

Tanár néni szerint melyik hajzuhatag az enyém?

(...)

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Egy fotó - egy történet

A kép tavaly nyáron készült Ausztriában. A húgommal vagyok együtt.

Elmentünk a vidámparkba, amire máskor nem volt lehetőségünk. Sok mindent kipróbáltunk.

Az első, ami utunkba került, az a hullámvasút volt. Felültünk mind a ketten.

A húgom elég jól bírta, én viszont végig sikítóztam. Amikor kiszálltunk, összenéztünk a húgommal, és nagyot nevtünk. Majd jött a következő, a labirintus. Ott még jobban féltünk, mert eltévedtünk bent.

Nem találtuk a kijáratot. Szerencsére ott volt egy fiú, aki próbált nekünk segíteni. Észrevettem, hogy nem értjük, amit mond. Így elvezetett a kijáratához. Kicsit megijedtünk, de nem szeretnénk volna, ha ez az ijedtség elrontja a napunkat. Ezért folytattuk tovább. Elmentünk ebédelni. Ezt követően lovagolni. Nagyon szép és kedves lovak voltak. Fehér szőrűk volt. Engedték, hogy megsimogassuk őket.

Ezután elindultunk haza.

Ez volt az egyik legszebb élményem.

Nagyon élveztem az egészet. Jó lenne, ha idén is eljuthatnék oda.

Gorjánac Szilvia, 6. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Angyal Eszter, 5. osztály

Házamtája

Piros, Fehér, Zöld!

Nekem áldott ez a föld.

Vörös partszél, magyar hangok,
Boldog s büszke vörösmarti vagyok.

Fehér virágok a földön
a cseresznyefa alatt.
A májusfát leszedték
csak itt-ott pár szalag maradt.

Zöld levelek csingnek
a "szőlő"fürtök mellett.
Traktorzigis hallatszik,
szántani kellett.

Szép ez a táj, a hársam tája!
Dolgos, furge lakóit mindig visszavárja.
A Duna csillogása itt a legszebb,
Szívem idekér, nem mehetek messzebb.

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

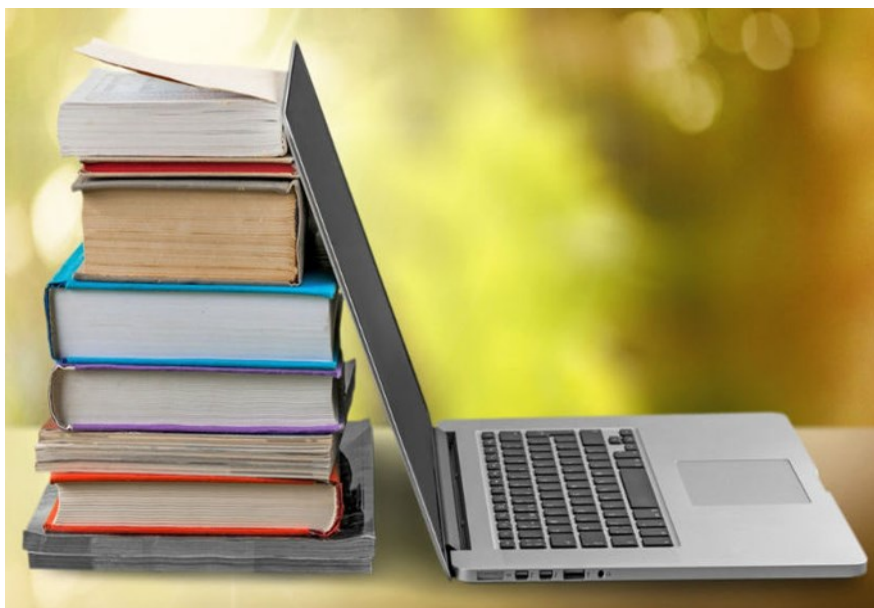
Virtuális tanítás

A fogalmazásomban a virtuális tanításról fogok írni. Ennek oka, hogy a szokásos iskolába járás helyett, egy új tanulási móddal ismerkedhetünk meg. A klasszikus tanítási módszereket felcserélte egy virtuális tanítás.

A virtuális tanításnak köszönhetően, a tantermet, a krétát, a táblát felcserélte az online környezet és a szoba melege. A tanulók úgy tanulhatnak és szerezhettek új ismereteket, hogy ki sem kell menniük a házból. Egy "gombnyújtásnyira" van tőlük az új tananyag. A virtuális tanításnak köszönhetően, lehetőség van arra is, hogy önállóak legyünk, és teljesen magunk oldjuk meg feladatainkat. Annak ellenére, hogy nem találkozhatunk osztálytársainkkal, a virtuális tanteremben napi szinten kommunikálhatunk, és tartathatjuk egymással a kapcsolatot. Ennek köszönhetően az osztályközösség szelleme továbbra is fennmaradhat. Ami a tanárokat illeti, ők mindenben a segítségünkre állnak, folyamatosan tartják velünk a kapcsolatot. Munkánkat figyelemmel kísérik, és mindig időben válaszolnak kérdéseinkre. Ezt nagyon jónak tartom, mert ez által választ kapunk arra is, hogy mit sajátítottunk el, mire kell még odafigyelnünk vagy mit kell még jobban begyakorolnunk.

A virtuális tanítás nekem nagyon megtetszett, mert az órai és a házi feladatokat is otthonról kell megoldanunk, és ezzel több időnk van a begyakorlásukra is.

Máté Izabell, 8. osztály

EGYMÁSNAK MESÉLÜNK...

Volt egy álmom: újra az iskolában voltam

Ez a nap is úgy indult, mint a többi. Felkeltem, felkészültem és elmentem iskolába.

Bementem az osztályba, és elkezdődött a tanítás. Amikor kicsengettek, beszélgettünk, viccelődtünk az osztálytársakkal. Pár gyerek verekedni kezdett, és a többiek kíváncsian köréjük gyűltek. A tanárok is felfigyeltek a nagy zajra, még az igazgató is. A tanárok odaérve, rögtön szét is választották a verekedőket, a szüleiket pedig behívták. Lent a takarítónők éppen tálcán vitték a poharakat, csészéket, megbotlottak, és mindent összetörtek. Amíg takarították a törmeléket, addig odaégett az étel, amit főztek, így mindenki éhes maradt aznap az iskolában. Amíg én kíváncsian nézelődtem, addig valaki ellopott mindent tőlem: a mobilomat, táskámat, könyveimet. Sőt, a dicsérő okleveleimet, díjaimat, mindent, amit keserves munkával elértem. Amikor már újra örülhettem a jó eredményeknek, csalódás ért, mert a tanárok azt állították, hogy ezek nem az én tanulási eredményeim, hanem egy másik diáké, így el is vették tőlem a jutalmakat. Erre nagyon elszomorodtam, mert már beleéltem magam, hogy otthon szép jutalom és dicséret fog várni a jó tanulási eredményemért.

A tanítás folytatódott. A tanárok elkezdték mondogatni, hogy nekem hiányosságaim vannak, igazolatlan óráim, hogy nem tanulok és nem írtam tesztek. Ezért a tanárok úgy döntöttek, hogy újból visszaküldenek az első osztályba. Nagyon rosszul éreztem magamat, mert így mindegyik gyerek kinevetett. Nem is mertem belegondolni, hogy mi lesz, ha hazaérek, így egy ideig nem is mertem hazamenni, kb. egy fél óráig. Amikor hazaértem, bizony bekövetkezett, amit már sejtettem: játékaimat elvették, szobafogság várt rám, nem játszhattam a barátaimmal stb. Erre felugrottam, de kiderült, hogy ez mind csak egy rossz álom volt.

Nagyon megkönnyebbültem, nagy kő esett le a szívemről. De sajnos már reggel volt, és indulnom kellett iskolába, azaz a virtuális osztályba!!!

Szabó Vivien, 5. osztály

AKTUÁLIS ESEMÉNYEINK...

...és eljött a tanév vége... búcsúzunk az iskolától, a Hegyaljától...még egyszer, utoljára a kedvenc helyünkről...

AKTUÁLIS ESEMÉNYEINK...

VÖRÖSMARTI ÁLTALÁNOS ISKOLA

2020-BAN VÉGZETT TANULÓI

GENERACIJA 2020

Máté Anikó, igazgatónő *Kinga Kolar, igazgatónő*

Sipos-Tűr Klára, osztályfőnök *Roberta Frank, razrednica*

TALÁLKOZUNK 2030-BAN!

Máté Izabel *Csányi Bálint* *Kovács Kéti*

Patricia Baroka *Eugen Baroka*

VIDIMO SE 2030!

Kollár Vanessza *Szécsényi István* *Máté Szibill*

Tomislav Kaič *Valentina Hafner*

*Azért vagy itt, hogy mindent láss, hogy értsd a szót, olvassd az írást.
Azért vagy itt, hogy mindent megtanulj, hogy az égbe szállj, nehogy a porba hullj. (Ákos)*

*Lutat ču svijetom, tražit ču sreću,
ali svoj razred zaboravit neću!*

Lehet, hogy most kezdődik minden

Lehet, hogy most kezdődik el

Adj erőt és adj időt nekem,
Ha senki nem jön, Te maradj itt velem.
Segíts rajtam, hogy ne tévedjek el,
Emelj fel magadhoz, emelj fel ...